

DE ONTWIKKELING VAN DE LEIDING OP AARDE

13 november 1953

Goedenavond vrienden.

Aan het begin van de bijeenkomst moet ik u er nogmaals op wijzen, wij zijn niet onfeilbaar, wij weten niet alles, en daarom is het wenselijk, ja zelfs noodzakelijk - indien u geestelijk vooruit wilt komen - dat u al het gesprokene voor uzelf, zover het voor u belang heeft, overweegt en controleert. En daarmee kan ik dan, geloof ik, deze inleiding wel besluiten.

Zoals u weet hebben wij al enige tijd ons bezig gehouden met overzichten, waarin wij voortdurend eigenlijk een vergelijking maakten tussen de mens in het verre verleden en de mens van heden. Wij hebben dit gedaan met een bepaald doel, n.l. om u te tonen dat er weinig reden is voor trots t.o.v. technische bereikingen. Ik geloof dat u gezien heeft in alle deze weken, dat er een bepaalde opwaarts strevende tendens is, die telkenmale tot een hoogtepunt komende, weer vervalst. Ik zou nu voor u willen trachten een overzicht te geven van een ontwikkeling van een groep die, zover als wij dit na kunnen gaan, behoort tot de belangrijkste onder diegenen die het lot van de mensen op aarde helpen leiden.

Toen op de wereld de eerste mensen of mensdieren, zo u wilt, bestonden, toen was er natuurlijk reeds, wat u waarschijnlijk zult noemen, leiding. Deze leiding bestond in die dagen hoofdzakelijk uit geestelijke krachten die, t.o.v. groepen handelend en werkend, de belangen van de mensheid als hun eigene beschouwden. Dat deze mensen daardoor een zekere mate van bewustwording werd gegeven, is niet te bestrijden. Maar belangrijker was het besluit dat enkelen daarvan namen, die krachtens hun eigen wezen niet meer de noodzakelijkheid tot stoffelijk zijn, tot incarnatie, in zich droegen. Zij besloten op aarde af te dalen en de mensheid voortdurend ter zijde te staan. Dat is gebeurd in een tijd dat de mens nog niet eens eigenlijk het stenen tijdperk had bereikt en leefde in een periode die we het beste het houten tijdperk kunnen noemen.

U zult dus begrijpen dat het heel lang geleden is. Deze nu, afdalend op de wereld, vormden bepaalde centra, middelpunten van waaruit bepaalde beschavings- en ook technische aspecten naar voren werden gebracht en de mensheid werden medegedeeld en geleerd. Zij zijn bv. de wezens die de mens uit, wat wij noemen, het Atlantis-tijdperk leerden om zich te verheffen boven de aarde, boven de wereld. U zult zeggen: is dat nu waar dat er vliegtuigen waren in die tijd? Nee, maar er waren methoden om bepaalde voertuigen, gedreven door krachten die u op het ogenblik niet kent, of slechts ten dele kent, zich te doen verheffen boven de aarde en een verplaatsing daarbij te doen plaatsvinden. De eigenaardigheid hiervan was, dat deze voertuigen berustten op een akoestisch principe, iets wat op het ogenblik, als ik mij niet vergis, in een van de nieuwste en nog zeer geheime uitvindingen opnieuw geprobeerd wordt, daar dit een gemakkelijker controle betekent dan de controlemethoden voor voertuigen die men op het ogenblik nog steeds handhaaft.

Ik vertel u dit om u een inzicht te geven, dat hun streven zeker niet alleen maar geestelijk is geweest. Zij hebben voortdurend getracht om de mens ter beschikking te stellen die werktuigen die voor hem gelijk zijn aan een mogelijkheid tot uitbreiding van eigen gezichtskring, het verwerven van een groter geestelijke bewustwording. Deze groep neerdalenden heeft dan in verschillende landen deze centra gesticht, en van daaruit zien wij later de halfgoden rijzen. Want de oorspronkelijke leraren, hun taak volbracht hebbende, trekken zich terug in de sferen waar zij oorspronkelijk thuis horen.

Mijn vrienden, u heeft allen gehoord over de fabelgoden, die als koningen regeerden op aarde. Zij hebben geleefd, maar zij waren niet zozeer vorsten van de stofwereld als wel vorsten van de geest. Onder hun aardse volgelingen hebben zij uitgekozen met onnoemelijk veel zorg, kleine kernen, die speciaal werden getraind en geschoold om een leefwijze te volgen die hun de grootst mogelijke geestelijke vrijheid garandeerde en die langs, wat u noemt, telepathische weg in voortdurend contact staan, zoals ze altijd gestaan hebben, met deze hogere machten. We zouden dit een broederschap kunnen noemen. Deze broederschap heeft zich voortdurend

aangepast, zij is niet een star verband, berustend op dogmatische stellingen, deze broederschap is niet een zuiver magisch genootschap zonder meer, deze broederschap tracht voortdurend en te allen tijde te bereiken de mens. En wanneer de mode op een bepaalde wijze van menselijk leven de nadruk legt, dan zult u ze daar vinden. Langs vele wegen weten zij heden ten dage hun stemmen en gedachten te brengen voor uw moderne radio en televisie, zij schrijven de boeken zoals ze de pamfletten hebben geschreven in de tijd van Gutenberg, zij zijn het geweest die veel eerder nog mee lieten trekken hun stem met de grote legerscharen, zij zijn het geweest die wetten gaven door alle jaren heen.

Echter deze groep moest zich ook ontwikkelen, en bij de grotere ontwikkeling van de mens, waardoor hij bewuster werd van een aantal lichamelijke eigenschappen, werd het voor hem zeer moeilijk om deze stem nog verder te verstaan, om het contact te handhaven met deze meesters die buiten de stof woonden, of die veilig - in hun kernpunten samengetrokken - een monniksleven voeren, waarbij het lichaam rust en de geest werkt. Het eigenaardige is dat vooral het opgroeien van het mentaal seksueel bewustzijn een zeer ernstige rem is geweest.

Op dit ogenblik leven er op de wereld velen die geïncarneerd zijn en vroeger waren in een of andere vorm, leerlingen van deze groep, maar zij kunnen de stem van hun meesters niet horen. Het jagen van het ruisend bloed is de stormwind die alle geluid uit de geest doet verdwijnen. Toch werkt deze groep verder, en waar het niet meer mogelijk bleek om over te gaan tot het stellen van enkele groepen die zuiver geestelijk, we zouden kunnen zeggen: wigmagisch werkten, hebben zij andere methoden gekozen. Deze methoden zien wij het allereerst wel in de jaren ongeveer 800/900 voor Christus. Zij brengen hun leerlingen die bewust zijn, na hen eerst praktisch onoverwinnelijk gemaakt te hebben door geestelijke scholing tegen de verleiding van de wereld, in contact met de mensen. Zij worden de filosofen van de mensheid, zij zijn het die stellingen naar voren brengen, die nieuwe ontdekkingen aanduiden, aan anderen overlatende de praktijk daarvan te vinden, zij zijn het die als een steeds weer opgroeiend vuur op alle plaatsen van de wereld een vernieuwing geboren doen worden.

Zo hebben wij gezien een lange reeks van filosofen. Enkelen onder hen voelden zich gedreven om persoonlijk zich te uiten, zij zijn de leraren van uw bekende geschiedenis, ze zijn de hervormers, de vredebrengers, want deze broederschap verlangt de vrede, maar zij weet ook dat een bouwval niet kan staan zonder enig gevaar op te leveren voor haar bewoners.

En wanneer een volk decadent wordt, wanneer een beschaving topzwaar geworden, alleen aan zichzelf gedenkende, de geestelijke waarden verwerpt, dan zijn het deze zelfde broeders die de krachten ontketenen, waardoor de ruïne gesloopt wordt, waardoor de bouwval wordt weggehaald, opdat er een nieuw iets kan worden gebouwd.

U heeft in al de lezingen die wij voor u hebben mogen houden, steeds weer iets kunnen beluisteren, in het meest oppervlakkige tot het meest diepe, van deze eigenaardige kracht, van de werking die schijnbaar onaanzienlijke kleine uitvindingen hebben gehad voor de gehele mensheid.

Het eerste schrift was een wonder, het eerste vuur was een macht, dingen waar u vandaag de dag niet aan denkt. U grijpt naar uw lucifer en u strijkt hem aan, en u begrijpt niet meer hoe groots, hoe ontzettend groots de kracht is geweest die voor het eerst een brandende tak durfde te nemen en daarmee te gaan door het woud tot aan zijn eigen behuizing, om daar vuur en licht te brengen. Het zijn de kleine dingen, die onzienlijke dingen, die altijd weer betekenen het begin van een omwenteling, en juist deze dingen geven deze broeders.

Zij offeren zich, en wanneer dan op een gegeven ogenblik de mensheid op een tweesprong staat en kan kiezen, vernietiging of goed, dan zijn er altijd de leerlingen van deze broeders geweest, die de wereld betraden en in deze wereld met hun magische kracht, met hun woord en hun opofferingsgezindheid, een tendens wisten te scheppen die leidde naar het goede.

Er zijn in de loop van de tijden, gebaseerd op hun waarheid en hun leer, ongetelde aantallen van esoterische scholen opgericht, mysteriën zijn gevierd die, verblekend misschien tot een dogmatisch toneel, toch in hun rituele eigenschappen gelijk wisten te bewaren: oude waarheid en oude kracht. Het kaartspel van vandaag is gelijk de Bijbel van de Wijzen, het schaakspel dat u speelt is met zijn vele velden, niet veel anders dan een voorstelling waarin de mentale krachten, tegenover elkaar geplaatst in een voortdurende schermutseling, langs bepaalde wegen hun doel kunnen bereiken, en daarvoor was het oorspronkelijk bedoeld.

Toen was het wel enigszins anders ingekleed, dat is waar, en bezat het 2 x 27 velden, gescheiden door twee rijen blanke velden, open velden dus, maar al deze kleine dingen die nu

nog gebruikt worden en welke betekenis en beduiding, ook al door vervorming, vaak verloren gaat, is toch steeds de kracht van deze broeders.

En nu ik u dit allemaal verteld heb, nu bent u misschien iets dichter gekomen bij een toestand van toehoren, waarbij u misschien kunt begrijpen wat ik bedoel wanneer ik nu tracht onder woorden te brengen en juist te formuleren, de drijvende kracht door alle eeuwen. Wie het licht leent, kent het duister en verlangt licht noch duisternis, want hij weet dat de kern is het zijn. Een geest die zo hoog is gestegen dat hij het licht heeft leren kennen, hij kent ook het duister en hij kent het punt waarop licht noch duister bestaat. Hij kan voor zichzelf nog niet te allen tijde dit eeuwige punt bereiken, dit werkelijkheidspunt dat ligt in het midden van een wereld van Maya, van begoocheling, maar hij tracht ernstig dit te bereiken, en iedereen die hij helpen kan moet hij helpen, omdat hij begrijpt dat alle leven uiteindelijk een kracht is.

Door dit weten gedrongen, zal hij voortdurend zich uiten. Zich uitende staan hem ten dienste alle vormen, zich uitende kent hij evenzeer het geheim van de duisternis als van het licht en is dus de magiër, volgens menselijke opvatting althans, bij uitnemendheid. Er is geen natuurwet die hem verborgen blijft, er is geen kracht die hij niet in werking stellen kan, er is slechts één ding dat zich aan zijn beheersing onttrekt, wil hij blijven bewuste geest, strevend naar bewustwording, en dat is het vrije zijn van de mensen. Deze machtigen, zij hadden allang de aarde kunnen maken tot een herschepen en herboren paradijs, maar de mensen zelf hadden ze daarvoor moeten verlagen tot het peil van een dier dat gehoorzaamt aan instincten en wetten die het niet begrijpt, hem dwingend tot handelingen die aan zijn wezen misschien uiteindelijk vreemd zijn. Dit mocht niet gebeuren.

Het werd noodzakelijk echter een ieder die, in het duister zijnde, geen begrip kon krijgen van de zijnswaarde - zijnswaarde die men zich realiseren kan eerst in het licht - waar de tegenstelling voor het eerst erkend wordt, het werd noodzakelijk om deze mensheid te leiden naar het licht. En dit kan, door deze mensen voortdurend scherper in hun bewustzijn te maken en de middelen te geven tot vernietiging en schepping, die vaak onvoorstelbaar groot zijn voor hun tijd. Het is dan ook de taak van deze geestelijke leiders niet alleen om u te helpen het goed te hebben, om het prettig te hebben, het is niet hun taak om u de vrede te geven, maar zij moeten u het zwaard geven waardoor u het nutteloze van de strijd zelf zult ervaren, zij moeten u leren dat alles Maya is, maar dat kunnen ze alleen doen door u de waan en de begoocheling toe te werpen als een speeltuig, en eerst wanneer u moe daarvan geworden bent, zult u kunnen begrijpen iets van de werkelijkheid die onder alle begoocheling verscholen is. Deze taak werd door alle eeuwen heen gedragen door groepen van bewusten.

Men kent ze vandaag de dag, ofschoon ze vaak omringd zijn door grote en camouflerende krachten die, samengesteld uit eenvoudige mensen met van goede wil, meer lijken op een gezellige geheimdoenerij met enkele esoterische lessen misschien, dan op een werkelijk streven. Zij hebben zich te allen tijde vermomd. Soms zijn ze als koningen een leger voorgaangaan, soms hebben ze als priester gepredikt in vreemde landen. Ze zijn gegaan met de schepen, de gevleugelde schepen met de drakenkop, tot ver in het land van de rode mens, lang voordat Europa wist dat er een Amerika bestond. Ze zijn getrokken met de zeeën naar Indië, naar China, naar Amerika, lang voordat er van scheepvaart sprake was, bij degenen die u thans ziet als eerste en oudste beschaafden.

Ze zijn overal, maar zijn nooit en te nimmer te kennen. U weet niet of er misschien vanavond niet één zit die deze stemmen kent en hoort in deze zaal, u weet niet of hij niet misschien met een haastige verontschuldiging u voorbij zal snellen in een van de drukke straten, u weet nimmer en nooit waar deze gezanten zijn.

En het is goed zo, want zou u ze kennen, u zou een beroep doen op hun vermogen en hun kracht, u zou hen trachten te maken tot dienaren, niet van de bewustwording, maar van uw eigen begeren, u zou hun vragen om geestelijke waarheid en wijsheid en kracht, of om gezondheid of om rijkdom. En zo zouden zij, de dragers van een grote verantwoording, voor u worden tot demonen. Ze hebben zich teruggetrokken van het Hof van Byzantium en ze hebben zich teruggetrokken van de Prelaten in Rome, ze hebben zich teruggetrokken van degenen die dachten te reformeren, ze hebben zich teruggetrokken van allen die de mensheid trachtten te ketenen en hen te dwingen. Toen zij Rome verlieten was de ondergang van Rome getekend en het Romeinse volk gedoemd tot een minderwaardig bestaan, toen zij niet meer heersten in de joerten (tenten: Red) van de Mongolen, toen zijn deze ruiters in eigen wreedheid ten onder gegaan, toen zij niet meer zetelden in het porseleinen Paleis, kon China zich niet verdedigen,

en u weet niet waar ze vandaag zijn. Misschien zetelen ze in het Kremlin of in Het Witte Huis, misschien spreken ze een paar woorden in uw kamer, misschien ook zijn ze de nederigen die in een blauwe kiel met een hark en een schoffel hier en daar wat planten en bloemen verzorgen.

Eén ding kunt u zeker weten: zij zijn het niet die gaan over de akker, voren trekken en zaaien, want zo is de tijd hun niet bemeten. Zij streven naar licht, licht voor u, niet omwille van het licht, maar omwille van de bewustwording, dat u zult begrijpen waar de werkelijke waarde schuilt, dat die is noch licht noch duister, maar zijn, eeuwig zijn, zich eeuwig uitend, oneindigheid, bewust zich in het eindige spiegelend.

En wanneer u dat zult beseffen, dan komt er misschien in u de vraag: kan ik meewerken, wat kunnen wij doen? Ik zal trachten u dit duidelijk te maken, hopende dat u mij dit niet kwalijk neemt. Ik neem uw tijd hier in beslag met iets wat u misschien niet belangrijk vindt, of iets wat voor u alleen maar is een sensatie, een aardigheid. Ik verzeker u: het is meer.

Wij werken op onze wijze voor deze kracht, wij trachten u steeds weer voor te houden de noodzaak van opoffering, van naastenliefde, wij spreken u over verdraagzaamheid, dit is niet zonder reden. U kunt niet zwerfend gaan door het land, door het leven en geven licht en waarheid aan anderen, wanneer u uzelf niet meester bent. U kunt niet zeggen: ik ben waarlijk mens, zolang als u nog staat als vijand tegenover de mensheid. En daar ligt uw taak, uw taak, de taak die wij niet meer kunnen volbrengen, waar wij alleen nog maar over kunnen spreken, maar de taak die zij verwerklijken, dag in, dag uit, zoals ze dat duizenden, ongetelde duizenden jaren lang hebben gedaan.

Leer uzelf beheersen, mens, wees meester van uzelf, want indien u meester bent van uzelf dan zult u misschien diep in uw wezen iets erkennen van de meester die u heeft voortgebracht.

En dan zult u misschien ook de mogelijkheid vinden, uit te drukken in stoffelijk bestaan, in stoffelijk daad, denken en handelen, Gods wil.

Dan worden in u de wetten geboren als bewuste waarheden, en u zult ze eerst instinctief aanvoelen en ze langzaam gaan begrijpen. Wanneer u dat bereikt, dan is datgene wat gewenst wordt door ons, waarvoor dezen, deze machtigen en groten zich offeren keer op keer bereikt. Zeg niet: mij roept duizend verschillende stemmen uit de geest en ik begrijp niet, want ze spreken elkaar tegen; speel niet met de feiten, luister naar de grondtoon van de gedachte. Welke gedachte wordt u steeds voorgehouden in duizenderlei vorm?

Heb uw naasten lief, durf offeren, geloof aan God en degene die God gezonden heeft.

Dat is het punt waar het om gaat. Luister naar de wetenschap, zij spreekt in raadselen, maar ze moet het toegeven: er is ergens een macht die onomschrijfbaar is, en ook zij wijst op God. Luister naar het geraas van een wereld in waanzin, die zich - verstrikkende in economische, sociale en politieke moeilijkheden - afvraagt: waarheen? Ook zij geeft u het antwoord: geen mensenwaan, geen menselijk gesteld ideaal, geen staatkundig streven, geen politiek, geen economie heeft zin, wanneer zij niet gebaseerd is op de allereerste wet aller wetten:

"Heb lief uw naasten, gelijk uw Schepper Zijn schepping liefheeft".

Daar ligt de oplossing voor de wereld. Om die oplossing te brengen moeten wij verder gaan, verder dan alleen maar te zoeken in het verleden, om de lichtpunten op te zoeken in een geschiedenis van een mensheid die zoveel bloed, zoveel schande, zoveel bedrog steeds nog moet optekenen. Alleen maar onthouden: ik - en dit voor ieder van u die hier is - ik mens, ik moet in mijzelf worden minder tot een die debatteert over God en Gods waarheden, maar meer tot een die de liefdewet, die hij erkent in zichzelf, als een noodzaak uitdraagt in de wereld. Ik, zo zult u uzelf moeten zeggen, heb recht noch bevoegdheid tot oordelen, en zo er zijn die oordelen, dat is hun zaak, ik zal niet oordelen maar ik zal streven naar vrede, begrip en inzicht voor ieder mens. En dit is het eerste deel, vrienden, van datgene wat ik u te zeggen heb als besluit van een aantal opzichzelfstaande en toch samenhangende lezingen die wij in het begin van dit seizoen voor u mochten houden. Ik hoop dat u zult begrijpen dat dit voor ons geen spel is, dat het niet gaat alleen maar om de frasen en de woorden, en dat, waar het ons mogelijk is, wij niet na zullen laten u te steunen in een streven dat voert naar een Goddelijk licht. Ik dank u voor uw aandacht.

DE GROTE INNERLIJKE STRIJD BIJ EEN NIEUWE GEDACHTEGANG

Goedenavond vrienden.

Na het onderwerp dat dan besproken werd van onze kant uit, aan u nu de keuze voor het tweede onderwerp.

Vraag: Over de redenen van de grote innerlijke strijd van de mens, wanneer hij geconfronteerd wordt om een geheel nieuwe gedachtegang te accepteren. Waarom is dit zo aangrijpend voor hem en verzet hij zich met hand en tand daartegen?

Spreker: Juist. Ik zal proberen om dat voor u op een redelijke manier duidelijk te maken, maar ik zal eerst zo vrij zijn om even een kleine maatregel te nemen, wat de duidelijkheid van het spreken hopelijk ten goede komt. (Het medium moet even zijn neus snuiten.)

U vraagt zich af, waarom er een grote strijd is in de mens wanneer hij geconfronteerd wordt met de nieuwe gedachte. Wel, laten we allereerst eens vaststellen: wat heeft een mens eigenlijk als reden voor zijn, wat hij noemt, overtuiging? De mens kan over het algemeen zijn denken en overtuiging niet staven met bewijzen, dat is maar zelden. Hij neemt een aantal theorieën, zet daaronder wat ondersteunende feiten en dan woont zijn ziel in dit bouwsel van eigen kunnen. Elk deeltje van deze gedachte, elk torentje van speelse argumenten opgebouwd, elke grootse gewijde zaal vol met wonderschone begrippen, gedachten en woorden, is een deel van hemzelf, die kan hij niet zomaar opzij zetten. De mens leeft in zijn ideeën, zijn denkwijze, en wanneer, hij dan ook de mogelijkheid nog heeft behouden om uiteindelijk te nemen een zekere afstand van zichzelf en daardoor zich bewust te worden van een nieuwe waarde, zo is het voor hem toch altijd aangenamer om te zeggen: "ja, het is mooi, het is fraai, ik voel daar veel voor, maar - zo zegt hij dan bij zichzelf - ik heb mijn vesting, mijn vaste burcht, ik heb dit leven in gedachten dat ik mijzelf heb opgebouwd, dat is mijn wezen, mijn persoonlijkheid. Kan ik daar iets van prijsgeven? Nee, want als ik dat prijsgeef, waar blijft dan mijn grootsheid, mijn heerlijkheid, waar blijft dan mijn inzicht en mijn doorzicht, waar blijft dan het bewijs dat ik toch zo goed ben"?

De meeste mensen beschouwen het erkennen van een fout, het erkennen van een onjuistheid in eigen leven, in eigen denken als een vermindering van de eigenwaarde. In hun eigen ogen zijn zij niet mensen, nee, zij zijn een conglomeraat van ideeën, al of niet bevestigd door medemensen, over het algemeen geheiligd met een sausje van emotionele en religieuze aard.

En dan komt er een nieuw idee, en de mens voelt: dat is juist, dat moet ik accepteren, dat moet ik aanvaarden, ik kan eigenlijk niet anders, dat wat ik mij gebouwd heb, dat is allemaal waanzin, of dat is niet juist, dat moet veranderd worden. Ja, maar om dat te doen moet deze mens afstand doen van het bouwwerk dat hij zich opgericht heeft en dat kost moeite. En dan vraagt hij zich af: is het nu wel nodig, kan ik dat nu wel? En dan gaat hij alle oude juwelen opnieuw bekijken, en het lijkt of ze eens zo schoon flonkeren. "Ja maar, dat woord dan, en die gedachte, dat is toch zo mooi, dat is zuiver, dat is zo schoon, daar kan ik toch geen afstand van doen?" En als een vrek blijft hij zitten, strelen zijn oude denkbeelden en gedachten. En dan staat er dat licht en dat felle, dat nieuwe tegenover en hij kan er niet onderuit.

Ja, dan moet hij eigenlijk een stuk van zichzelf, wat hij als deel van zijn eigen Ik beschouwt, moet hij wegwerpen. Het is als een gierigaard die zijn schatkist leeg moet gooien voor een of andere weldadigheid. Maar wanneer dag in dag uit weer steeds de nieuwe gedachte, het nieuwe idee komt aandruisen, steeds weer opduikend, steeds weer met de gedachten zich verwevend, dan is het of langzaam maar zeker al dat oude, dat geliefde, dat gewaardeerde, wat gaat verliezen van zijn kracht. Het vervaagt, het verbleekt, en pas wanneer het bleek en schimmig en ijl geworden als een spook dat nog in de avondnevel ronddwaalt, dan kan de mens zeggen: ja, van harte aanvaard ik het nieuwe.

En zelfs dan zal hij trachten deze nieuwe waarheid te bouwen in vorm en gestalte van het oude, omdat het oude toch nog steeds is voor hem beeld van eigen zijn, van eigen leven, van eigen wezen. En wanneer u mij dan vraagt waarom het zoveel moeite kost, ach, dan zeg ik het u eigenlijk al met al het voorgaande. Neemt u een mens.

Van jongs af aan is deze mens gewend geweest bepaalde kerkelijke stellingen te aanvaarden, vanaf zeer jeugdige leeftijd heeft men op hem ingehamerd met een vraag en antwoordspel op religieus gebied, men heeft hem toegesproken over vreemde werelden, over wrekende goden, over demonen en zwavel en vuur, men heeft toen gesproken over harpspelende engelen en over geluk.

Zijn hele wereld is aangepast aan dit beeld en hij aanvaardt de consequenties daarvan zo, dat hij er eigenlijk geen afstand van kan doen, hij kan het gewoon niet laten. Arme mens! Jarenlang, tien, twintig, vijfentwintig jaar lang, altijd maar weer dezelfde gedachten, dezelfde ideeën, dezelfde beperking. Men heeft je als het ware oogkleppen voorgebonden, zeggende "zie niet terzijde, want voor je ligt het doel", en niet begrijpende dat een paard dat ook terzijde zien kan, zich vaak vlotter en veiliger beweegt dan een paard met oogkleppen en dat het voor de menselijke geest al precies hetzelfde is. En dan komt er een ogenblik dat die klep wegvalt. Denkt u dat uw psyche, dat uw geheugen alleen al dit kan accepteren? Dit alleen al, dit streng dogmatisch opvoeden, onverschillig of dit is in een Godloochenaarsverhouding, of dit is in een communistische stijl, of dat het religieus is, Rooms of Protestants of Jansenistisch, zoals u het hebben wilt, Boeddhistisch. Het is de mens ingeboren, en hoe strenger hij werd gericht op één punt in zijn streven en denken waar het de geest aanging, hoe moeilijker het voor hem is om zich alleen maar te realiseren dat er iets is, en dan betekent het aanvaarden van elke nieuwe factor het prijsgeven van dat gelukzalige gevoel van eigen onfeilbaarheid, ja misschien van eigen uitverkiezing.

Is het een wonder, waarde vriend, dat de mens strijdt tegen het nieuwe? Bezie uw wereld, bezie daar een mens die oud is geworden, hoofdschuddend beklaagt hij de jonge mens die zo op een heel andere manier leeft. "Waar is", zo vraagt hij zich af "de vreugde, de uitbundigheid van onze jonge jaren gebleven? Waar is het gezag van de ouders, waar de appreciatie van een bezadigde schone kunst? Waar is het gezellige Hollandse liedje gebleven?" Ach ja, ook deze mensen mag men het niet kwalijk nemen. Wanneer je hele leven een Hollands liedje met een vloeiende, misschien zelfs wat trekkerig melancholieke melodie voor jou heeft betekend muzikale waarde, dan kun je immers niet onmiddellijk begrijpen dat het streng en scherp opjagend ritme van de jazzmuziek voor een ander betekent hetzelfde, je kunt niet begrijpen dat één waarde in je eigen wezen op duizend manieren kan worden, uitgedrukt.

De ouden passen ook zo vaak niet in hun wereld, en wanneer ze dan geconfronteerd worden met een ander leven, dan kost het ook al strijd en moeite om dat te accepteren en te aanvaarden, maar daar hebben ze tenminste nog de dwang en daardoor zullen ze sneller zich aan moeten passen of ten ondergaan. Maar geestelijk gezien is het proces bitterder, want daar kun je altijd weer terugtrekken in het ik, tersluiks erkende waan van onfeilbaarheid en beter weten. Treurig voor een mens, maar zoveel te schoner na die zware strijd dan ook de overwinning, zoveel te schoner wanneer een mens, vastgeroest in oude gewoonten, een nieuwe wereld kan aanvaarden en daar hernieuwd alles weer in herleven en beleven.

Zoveel te schoner wanneer een geest, zich vrijvechtende van opgelegde stellingen en dogma's zegt: oh wonder, ik zie een nieuw licht en de wereld is schoner, ik dacht dat ik mijzelf prijs moest geven en zie, ik heb mijzelf weergevonden.

Zo zou ik, waarde vriend, die vraag van u - want het was eigenlijk een vraag, die als onderwerp werd gesteld - maar die zou ik op deze manier voor u willen beantwoorden.

Als er iemand wat op aan te merken heeft, dan zal ik hem graag verder van repliek dienen, maar alleen over het onderwerp.

Vraag: Die sensatie van het kappen van geestelijke ankerkettingen, dat is toch een mens te leren en wanneer hij dat enige malen heeft meegemaakt, kan hij dat toch als een ongelofelijke innerlijke bevrijding beschouwen dat hij die mogelijkheid heeft.

Antwoord: Dat is inderdaad waar, maar over het algemeen komt de mens pas tot het - als ik de nautische uitdrukking voort mag zetten in de vergelijking - komt pas tot het kappen van de ankerketting, wanneer de storm zo sterk is dat hij dreigt te vergaan. Heeft hij het eenmaal een paar keer gedaan, dan heeft hij geleerd dat de vrijheid van de zee beter is dan de schijnbare geborgenheid van een kust vol branding, maar teveel mensen hebben toch altijd nog teveel zekerheid en teveel veiligheid om dit door henzelf uitgekozen plekje zomaar prijs te geven en te verlaten. Het vraagt een zekere moed om in stormachtig weer de reë (kust: Red.) te verlaten en volle zee te kiezen, ook wanneer het eigenlijk veiliger is, vooral wanneer je dat nog niet eerder gedaan hebt. En daarom, hoe minder een mens komt tot het kappen van die ankerkettingen, hoe minder hij in staat is zich te realiseren de bevrijding die het zijn kan.

Wanneer je vrij jezelf kunt verdedigen tegen de elementen en kunt leven en ademen in plaats van in een angstig en somber wachten de naderende ondergang dichterbij te zien komen. Wie het kan is gelukkig, maar de meesten kunnen het niet. Nu, en nu u weer.

Vraag: Ik wilde dit vragen: Wanneer hier op jonge leeftijd, ook al bij het onderwijs deze methode gebruikt wordt. Want kijk eens, wij wetenschapsmensen zijn altijd genoodzaakt onze wetenschappelijke stellingen het raam uit te gooien en ons opnieuw geestelijk meubilair aan te schaffen, en dat doet ons helemaal geen pijn meer. En dat is natuurlijk een heel belangrijk iets, wanneer ook in het dagelijkse leven de mens tegenover de problemen die hem omringen dezelfde houding zal kunnen aannemen, dat zijn weten niet absoluut is en dat het te allen tijde beperkt is, omdat maar een gedeelte van wat hij accepteert vaststaande waarheid is, voor zover je dan natuurlijk over vaststaande mag spreken.

Antwoord: Ja, u zegt: "de wetenschap" en daarmee brengt u me eigenlijk weer tot een vergelijking. De wetenschapsmens is iemand die nieuw meubilair aangeboden krijgt, vaak eerst tegen zijn wil, die het dan toch noodgedwongen moet bekijken en dan zegt: ja, eigenlijk is het wel beter, haal het oude zootje maar weg. En dat komt, omdat een hele hoop van de wetenschapsmensen - ofschoon ze niet altijd door de officiële wetenschap als zodanig worden erkend in het begin - eigenlijk niets anders zijn als fabrikanten van nieuwe meubelen voor de wetenschap, nieuwe ontdekkingen en nieuwe stellingen. En als ik dan de vergelijking verder voort mag zetten, dan heb je twee soorten wetenschappen, je hebt wetenschappen die altijd zoeken naar het nieuwe, zij zijn de eigenlijke onderzoekers, de pioniers van de wereld, en dan heb je daarnaast de meer huisvrouwelijke wetenschapsmens die probeert zich met de nieuw gevonden theorieën zo gezellig mogelijk te installeren.

Deze laatste heeft over het algemeen wel bezwaar, echter ik geef toe dat de frequentie van verwisseling van meubilair van de laatste jaren zelfs de huisvrouw wat gevoeligker (meer passend; Red.) gemaakt zal hebben op dat gebied, de wetenschapsvrouw bedoel ik dan. Maar dat komt omdat, mijn waarde vriend, de wetenschap u steeds weer voor een voldongen feit stelt. Dat feit moet u aanvaarden of ten ondergaan, niet meer wetenschapsmens zijn. En de werkelijke mens die zich wijdt aan een bepaalde wetenschap, die heeft één punt in zijn heiligdom dat hij altijd behoudt, dat is juist die ivoren toren waarin hij staande de wereld beschouwt, dat is de wetenschap, die zijn ideaal is en die behoudt hij, hij verandert haar uiterlijk.

Door dat te beseffen juist wordt zijn hele streven naar het vinden onder de verandering, van het onveranderlijke. Maar hoe wilt u nu met een doorgewoond mens dat zien gebeuren? Geloof me, zolang de mensen nog huisjes hebben met aardige gordijntjes, waaruit je over drukke en minder drukke straatjes kunt loeren naar het al of niet uitgaan van je overburen, zal het zeer moeilijk zijn om deze vastgeroeste mens ook zelfs maar enigszins het minder dogmatisch - ik zeg niet het niet-dogmatisch denken - maar het minder dogmatisch wetenschappelijk denken bij te brengen, want het is een verschil. De wereld voegt zich wel naar de beschouwingen van de mens, hij kan er omheen praten, de wetenschap kan het niet, omdat ze zich exact moet uitdrukken, anders is ze geen wetenschap. De mens zelf, ach, als u mij vraagt: welke mensen hebben het het moeilijkst om het nieuwe te aanvaarden, dan zou ik zeggen: dat zijn de mensen die hun hele leven ronddobberen in een vaagheid van algemene leuzen op allerlei gebieden en zich de moeite niet geven één van die dingen voor zichzelf nader en scherper te preciseren. Zo, dan hebben we dat ook weer gezegd, wat volgt?

Reactie: Ik dank u wel.

Antwoord: Nu, de dank is wederkerig, want u heeft me ongetwijfeld de kans gegeven om nog een paar van die wijsheden te luchten, waar ik dan zelf toch ook wel een zekere vreugde in ervaar. Vrienden, ik zou u voor willen stellen om te gaan pauzeren, dan kunt u na de pauze met een rubriek voor vragen, mits niet van persoonlijke aard, de zitting hervatten.
Goedenavond.

VRAGENRUBRIEK

Goedenavond vrienden.

U weet het, persoonlijke vragen mag u wel stellen, u krijgt er alleen geen antwoord op.

De rest, zover als we het op het ogenblik weten of die wetenschap machtig kunnen worden.

Vraag: Van welke aard zijn de genezende stralen die een magnetiseur met hulp van intelligenties aan een patiënt overdraagt? Is deze instraling bij verschillende ziektegevallen bij de patiënten van dezelfde aard? Uw mening over deze veelvuldig toegepaste geneeswijze zou ik graag vernemen.

Antwoord: Ja, kijk eens, bij contactbehandeling is dat wat anders dan bij de behandeling op afstand natuurlijk. Wanneer een magnetiseur behandelt onmiddellijk, dus in persoonlijk contact, dan doet hij eigenlijk niets anders dan levenskracht, dus eigen, ja, magnetisme noemt men het, ik zou eerder willen zeggen: flux van levenskrachten, dus zover buiten het eigen lichaam richten dat ze door een ander organisme kunnen worden opgenomen.

Door een genezingssuggestie die daarbij wordt gegeven, leidt de persoon zelf dan deze krachten toe naar het zieke weefsel, neemt daarbij vaak tijdelijk ook de gevoeligheid wat weg door een tijdelijke verzwakking van de zenuwreflex in zo'n lichaamsdeel en versterkt vooral de omliggende weefsels, hierdoor een genezing mogelijk makende. Wanneer dit gebeurt op afstand, dan zijn er inderdaad altijd, wat u noemt, intelligenten of intelligenties voor nodig, tenzij zo'n genezing plaatsvindt door een groep van buitengewoon goed afgestemde, harmonische en in concentratie zeer ervaren mensen, want dan wordt de genezingswil zonder meer geprojecteerd door één persoon, de anderen vormen als het ware de draaggolf waarop dit genezingsdenken dan als een soort modulatie naar de zieken wordt toegebracht.

In een dergelijk geval kan de geest de functie overnemen van geleider, u moet zich niet voorstellen - al doet men dat heel vaak wel - dat er sprake is van geestelijke dokters die, omdat ze toch in de vierde dimensie wonen, nietwaar, even de handen in uw body steken en die nierstenen dematerialiseren, dat gebeurt niet. Wat wel kan gebeuren dat is, dat door een dergelijke invloed in het lichaam allereerst levenskracht wordt opgewekt, ten tweede het z.g. onderbewuste wordt gericht op de genezing en ten derde, dat het evenwicht in het lichaam van een groot aantal stoffen in het endocriene systeem, zodanig wordt gevarieerd, dat dit bevorderend is voor de genezing. U zult dus begrijpen dat met één straling uiteindelijk haast alle ziekten geneesbaar zijn.

Nu hebben we echter wel met iets anders te maken en dat is: niet elke patiënt heeft zijn zelfde biochemisch reactiegetal. Het is n.l. zo, dat in elke cel een zeer kleine chemische centrale een microstroom produceert. En deze microstroom nu, is van een bepaalde frequentie, heeft een bepaald aantal perioden, zou men kunnen zeggen. Dit varieert naar gelang de mens zelf gestemd is, het wordt voor een groot gedeelte zelfs bepaald door de houding van de geest en het verstand. Wanneer nu de genezer een straling heeft die tegengesteld is, dus precies een halve fase verschuift, bij wijze van spreken, t.o.v. de eigen stroom van de patiënt, dan zal eerder een nadelig gevolg zichtbaar worden dan een goed gevolg.

Het beste resultaat wordt altijd bereikt waar deze beide elkaar versterken, waarbij dus de levenstrilling versterkt wordt en verdiept. U zou alleen dan nog op kunnen merken dat dit laatste eerder in persoonlijk contact voorkomt dan bij z.g. afstandsgenezing, omdat bij afstandsgenezing altijd de kracht in de eerste plaats wordt gericht op de psyche, op de geest en op een groot deel van het bewustzijn en daar dus meer aanpassingsmogelijkheden zijn dan er zijn bij een onmiddellijk contact met een patiënt. Daar staat tegenover dat de werking van de magnetiseur in onmiddellijk contact met de patiënt, vaak vele malen sterker is dan op afstand bereikt kan worden. Nu, ik hoop dat ik dat dan duidelijk genoeg uit de doeken gedaan heb.

Vraag: De psychoanalist Freud heeft in één van zijn laatste werken, te weten "Mozes en het Monotheïsme", de stelling geponeerd, dat ten tijde van de exodus uit Egypte, welke ongeveer 1350 jaar v.Chr. moet hebben plaatsgehad, twee leiders van het Hebreeuwse volk moeten hebben bestaan. De ware leider Mozes, zou een Egyptenaar zijn geweest, die de leer van Ichnaton aan de slaven en aan de rondtrekkende Hebreeuwse volkstammen zou hebben gepropageerd. Deze hooggeplaatste Egyptische priester Mozes

zou vermoord zijn geworden door ontevreden volgelingen. En de tweede leider Mozes zou een andere godheid Jehova, met een primitief karakter hebben ingevoerd. Deze godheid zou een godheid van een nabij gelegen vuurspuwende berg zijn geweest. De leer van de eerste Mozes zou later, ongeveer 5 eeuwen voor onze jaartellingen de boeken zijn vastgelegd.

Antwoord: Allereerst, de Mozes waar het om gaat was een Jood met Egyptische opvoeding, als zodanig is de zaak helemaal zuiver. Wij kunnen dan verder voorstellen dat Mozes, behorende tot het gevolg van de Farao, de toenmalig gebruikelijke opleiding kreeg en tot priester werd, dat hij een inwijding meemaakte en dat hij in alle zonnemysteriën zeer bekwaam was. Deze Mozes heeft zich niet, zoals men foutievelijk aanneemt en in de Bijbel neerschrijft, opgeworpen als leider van een Joodse opstand, dit is niet waar. Wat wel waar is, is het volgende.

De Joden zelf zijn in opstand gekomen en wel speciaal doordat zij contact kregen met woestijnvolkeren die regelmatig invallen in Egypte deden en die stamverwant waren. Hieruit werden bepaalde godsdienstige gebruiken overgenomen en deze dienst zouden we Jahwe-dienst kunnen noemen, die later werd tot Jahwe-verering. Deze dienst nu, maakte de Joden opstandiger dan tevoren. Mozes heeft toen, om verder kwaad te voorkomen, deze Joden weggeleid de woestijn in. Hij moest echter daarbij rekening houden met een noodzaak dit volk, deze grote bevolkingsgroep - want er bevonden zich daarbij, wat ook niet vermeld staat, een betrekkelijk groot aantal Egyptenaren en slaven van de Egyptenaren, zelfs Syriërs van lagere stand - een bepaalde wet te geven. Hij heeft toen de verschillende, veel naar voren komende culten verenigd in één cultus. Dit is dan het monotheïsme van de Joden. Nu was er ook bij de Joden een groepering, die een zeer hoogstaand, op esoterische basis rustende godsdienst had en dat was de Adonai-verering. Mozes heeft kans gezien om Jahwe, Adonai en nog zo'n paar van die goden, in één te verenigen, maar daardoor was het voor hem evenzeer noodzakelijk dat deze god zich kon manifesteren. Een god manifesteert zich nu het gemakkelijkste in een verschijnsel dat regelmatig te reproduceren is en daarom heeft hij een oud gebruik gevolgd dat ook bij de Egyptenaren wel bestond. De Egyptenaren hadden n.l. altaarwagens, die voor de stoet uittrekkende, begeleid door offerende priesters en alleen geflankeerd op grote afstand door bereden afdelingen - dat was in Egypte een heel kostbaar iets, een bereden afdeling - als het ware het leger een voortdurend teken gaven dat de goden hen voorgingen.

Op dezelfde basis heeft hij een wagen laten maken, en vandaar ook dat Jahwe voorging, of als een rookwolk overdag, en als een vurige zuil 's nachts. Het is verder opmerkelijk dat, toen dit resultaat had, Mozes dacht, niet beter te kunnen doen dan gebruik te maken van vulkanische verschijnselen om nog een sterkere eenheid tot stand te brengen. Het was n.l. noodzakelijk dat in deze godsdienst geen enkel beeld naar voren kwam, want als er beelden van de goden gemaakt waren, had elk Jahwe uitgebeeld op zijn wijze en dan waren er heel gekke dingen gebeurd, van bv. het oprichten van het beroemde Gouden Kalf, maar ook het oprichten van de slang. Men wil later wel zeggen dat deze slang een voorafbeelding was van een genezende Christus, maar het is dan toch wel opvallend dat de voorstelling ontleend schijnt aan de Ippondienst (slangenverering? Red.). Dus op deze manier kunnen we zeggen, zijn er een groot aantal verschillende godsbegrippen in samengekomen. Het is dan verder heel opmerkelijk dat de Serafim, die geschetst worden in de tent en gemaakt worden, uiteindelijk niets anders zijn dan gevleugelde stieren, zoals die in Babylon o.a. bekend zijn. Ook al weer een bewijs ervoor, dat we hier te maken hebben met samensmelting van verschillende religies en godsdiensten tot één.

Maar dat Mozes, laten we maar zeggen, twee mensen geweest is, dat is niet waar. Wat wel waar is, is dat de boeken aan Mozes toegeschreven, in werkelijkheid een compilatiewerk zijn, waarvan de verschillende fasen geschreven zijn in periode van ongeveer 200 jaar, dat het werk pas begonnen is, lang nadat Mozes alreeds tot zijn vaders was vergaderd, en dat het aantal van deze boeken, dus wat werd vastgelegd, in hoofdzaak is geschreven door de z.g. Leviëten, door de gewijden. Vandaar dat in de eerste boeken van Mozes de symboliek ook een zeer grote esoterische diepte heeft, die de latere boeken van het Oude Testament vaak wel ontberen. Nu, dan hoop ik dat ik daarmee de zaak duidelijk genoeg uiteen heb gezet.

Vraag: Hoe moet ik begrijpen: In het huis des Vaders zijn vele woningen?

Antwoord: Nu, als je per slot van rekening mensen hebt die geloven aan het Nirwana, en anderen die geloven aan het hemels Jeruzalem, dan zullen ze allebei toch tot God kunnen komen langs die weg. Een ieder heeft zijn eigen voorstelling, zijn eigen woning in het huis des Vaders. Je zou het nog verder uit kunnen breiden: in het heelal is voor elk schepsel een plaats

die speciaal voor hem past, in verschillende sferen en bewustzijnswerelden, altijd is er voor elk een plaats. Dit alles is binnen de schepping, die wij kunnen noemen: het huis des Vaders, zodat het onomstotelijk waar is dat er voor alle schepselen een woning is. Dit geestelijk doorgevoerd, betekent dus dat er voor ieder, en niet alleen voor een uitverkoren groep of voor een bepaalde belijdenis, de mogelijkheid bestaat te komen tot het aanvaarden van God en het opgaan in God, ook al doet men dit op een basis die verschilt van de verschillende andere geloven. Bv. dus, de Mohammedaan die kan zeker evengoed komen tot zijn paradijs en dan toch net zo dicht bij God zijn als de Christen. En zo kunnen we verder gaan, en zo zou ik het dan ook maar begrijpen als ik u was.

Vraag: Is er bij u nog verschil in godsdienstige richting? Zo niet, zijn deze verschillen op aarde dan niet waardeloos?

Antwoord: Allereerst ben ik het helemaal met u eens dat alle godsdienstige geschillen op aarde waardeloos zijn en alle godsdienstige verschillen al evenzeer, want per slot van rekening: een godsdienst dat is alleen maar een formule om God te dienen, nietwaar, en of die formule nu zus of zo is, dat is eigenlijk meer een kwestie van persoonlijke smaak, geloof ik, dan dat het een kwestie is van levensbelang. Dus alle verschillen tussen de godsdienst die naar voren worden gebracht, als zijnde de intrinsieke verschillen, die zijn geloof ik wel uit den boze.

Bij ons bestaan die geschillen en verschillen dan ook niet zo sterk meer. Maar ja, als je altijd gewend bent geweest om te praten over Jezus als het kernpunt van jouw leer, dan is het logisch dat je je speciaal op Hem richt. En dan kun je misschien Mohammedaan zijn en ook weten wat Jezus betekent voor de wereld, maar toch zal je jezelf steeds op de Islam baseren in je uitdrukkingen, dat is met je wezen vergroeid. Begrijpt u? Dus, je hebt bij ons wel degelijk verschillen in opvatting, in uitdrukking van het Godsbegrip, maar als je toch boven de laagste sferen uitkomt, dan heb je nu niet meer uitdrukkelijke verschillen. Dat is maar goed ook, nietwaar? Stel je voor dat wij bij ons ook nog weer eens met een inquisitie zouden moeten beginnen, waar zou het Zomerland dan blijven?

Vraag: Bestaat in een hemel een Tempel der Medici? Worden daar onderzoeken van aardse ziekteprocessen verricht tot hulp van doktoren op aarde? Kunt u hiervan iets vertellen?

Antwoord: Nu, ik zou zeggen: dat is eigenlijk een symbool van die tempel. Ja, tempel, tempels hebben wij niet. Per slot van rekening, we hebben geen steen, dus waar zouden we die tempel mee moeten bouwen, als het niet is met de kracht waar bij ons alles uit ontstaat en dat is de hoofdzaak de kracht van de gedachte. Maar er zijn werkelijk punten waar onderzoeken worden gedaan i.v.m. de mensheid en de aarde en zo worden ook dus bepaalde ziekteprocessen en hun genezing regelmatig gevolgd en men probeert zelfs wel eens om op de mensen daar een aardig eindje vooruit te lopen, iets wat heus niet altijd lukt, hoor, maar men probeert het dan toch. En dat komt zo eigenlijk: er zijn mensen die het op aarde een roeping vinden om hun medemens lijden en nood te besparen en die daardoor geroepen worden tot het arts-zijn. Deze mensen genezen, maar zij vinden zelf, onverschillig wat ze tegen de buitenwereld ook zeggen, zo grote tekorten in hun kennis, in hun mogelijkheid tot diagnose etc., dat ze daarmee geen vrede hebben. Wat is dan begrijpelijker dan dat je bij ons, waar je alle tijd hebt per slot van rekening voor de studie, verder gaat, dat je probeert om dit aanvoelende gebrek bij jezelf uit te wissen. Maar heb je die kennis eenmaal, ja, dan kun je ze zelf niet meer in de praktijk brengen, niet meer op die zuiver menselijke manier. Wat moet je dan doen? Wel, proberen het aan iemand te geven die er wel wat aan heeft.

En zo zijn er dus inderdaad bij ons, laten we zeggen, medische studenten en laboranten, die uit hun waarnemingen bepaalde conclusies trekken en proberen die weer aan de wereld te geven. In zoverre is dat waar. Nu, ik hoop dat ik er genoeg over gezegd heb, maar als ik op die manier doorga, kom ik door de vragen niet eens heen, ben ik bang.

Reactie: Ik ben er al doorheen, hoor.

Antwoord: U bent er doorheen? Nou, zoveel te beter, dan kunnen we tenminste nog eens een keertje zo van hart tot hart spreken, want ik vind altijd, een schriftelijke vraag is erg mooi, maar als iemand het zelf stelt, ik weet niet, dan is dat toch een beetje directer, dan heb je het een beetje meer direct tegen elkaar. Precies hetzelfde is, dat ik het veel prettiger vind - als ze je geluk komen wensen - dat ze je een hand geven dan dat ze een visitekaartje in de bus douwen.

Vraag: Op een avond van "kruis en bord" waar het medium ook tekent - niet op die avond zelf, want het is een spreek-medium - daar komen altijd kunstenaars door, tekenaars. En wanneer dan gevraagd wordt of er ook eens iemand anders komen kan, dan wordt er geantwoord: nee, deze avond is alleen voor de kunstenaars. Nu wilde ik graag weten of dat uit het onderbewustzijn van het medium voort kan komen, of dat dit inderdaad zo zijn kan.

Antwoord: Het kan inderdaad zo zijn, hoor, maar als dat het geval is, dan moeten die resultaten toch niet erg hoogstaand zijn, want dat geeft blijk van een grenzeloos egoïsme, nietwaar, niets behalve wij, wij met ons heilige groepje en wat anders dat kan niet. Dan zou u zeggen: "daar lijden jullie ook aan", maar dat is toch niet helemaal waar, want wij proberen binnen het mogelijke, alles te doen om een goed medium in stand te houden en dan voor de rest zoveel mogelijk u te geven wat u hebben wilt. Maar als dat nu absoluut is: "nee, dat kan niet en basta daarmee", ja, dan komt de vraag naar voren: zou het medium misschien juist deze kunstuitingen zo belangrijk vinden dat er in het medium zelf een verzet bestaat tegen een andere uiting en dat daardoor de onmogelijkheid bestaat, voor de geest eventueel, om ook eens een ander aan het woord te laten? Per slot van rekening, als een medium zegt: "ik wil alleen maar dit", en je gaat dan wat anders afdwingen, vooral wanneer dat gaat bij een medium dat in hoofdzaak dus voor een gedeelte gebruikt wordt, dan wordt dat toch wel even lastiger, dan zou je als het ware eerst een grote knots moeten nemen en het medium eens even, hoe heet het tegenwoordig, knock-out slaan, om dan verder te gaan. Dat is natuurlijk niet de methode.

Reactie: Mag ik even wat zeggen? In dit geval vraagt het medium zèlf om wat anders.

Antwoord: Nou, ik weet niet of het medium dan gemeend zelf om wat anders vraagt, of dat er misschien een zeker wantrouwen is tegen iets anders, wat er door zou kunnen komen. Maar dat wordt weer een erg speciaal geval met, laten we eerlijk zijn, een tamelijk persoonlijk karakter en daar mogen we dan weer niet al te ver op ingaan. Ik heb u gezegd: "het is een mogelijkheid", maar wanneer u mijn mening wilt weten, dan zeg ik: "hier zal sprake zijn van een onbewust verzet of misschien zelfs een halfbewust verzet van het medium, ongeacht wat het medium dan ook verder zegt of vraagt".

Reactie: Dank u wel.

Antwoord: Tot uw dienst.

Vraag: Is er ook daadwerkelijk contact met Jezus Christus?

Antwoord: Voor iedereen, alleen is het jammer dat de meeste mensen zich dat nooit realiseren, ze denken dat het een grapje is als Jezus zegt: waar drie of meer uwer in Mijn naam tezamen zijn, daar ben Ik in uw midden. Ze denken: dat kan niet, maar het kan heel goed. Daadwerkelijk contact met Jezus Christus is mogelijk, maar om dit contact tot stand te brengen kan men niet zomaar gebruik maken van een medium. Wanneer u van een medium gebruik zou maken, dan zou waarschijnlijk die Verheerlijkte Kracht of het medium voorgoed onttrekken aan zijn normale levensfuncties, nietwaar - aangenomen dat het nog voort kan bestaan - òf het zou gewoon uit elkaar vallen, dat is niet de bedoeling, maar u kan contact krijgen met Jezus, nietwaar, als het ware mediterende uzelf op te heffen tot het peil waar u iets kunt verstaan van wat Hij u altijd te zeggen heeft.

En als u dat nu met alle zekerheid wilt bereiken, dan behoef je niets anders te doen dan je druk met Hem bezig te houden, aan de ene kant, en aan de andere kant te zorgen dat je niet zo druk met Hem bezig bent of je brengt ook nog in de praktijk wat Hij geleerd heeft dat je moet doen. Als je dat doet dan krijg je heus contact met Hem, geloof me dat. Jezus is één van de grote geesten, zo niet de grootste, die zich hier met dit wereldrijk ooit heeft beziggehouden en nog bezighoudt. En Jezus heeft het werkelijk zover gebracht dat iedereen die zich tot Hem wendt, die helpt Hij om zijn schuld te dragen. Dat vind je gek, hè? Maar Jezus die zegt: kijk, Ik ben sterk, Ik kan meer dragen dan jij, Ik help je zover dat je precies zelf nog voort kunt, dat je niet onder gaat. Nu, en als u niet gelooft dat dit waar is, ja, dan kan ik alleen maar zeggen: ik hoop voor u dat u het ervaren zult, zonder dat die ervaring al te smartelijk is, want de meeste mensen ontdekken Jezus en Zijn kracht pas wanneer ze, nu ja, de wereld helemaal kwijtgeraakt zijn, wanneer ze niets meer hebben om voor te leven, òf ze gaan ten onder in wanhoop, òf ze wenden zich tot Hem, en dan krijgen ze hun steun. Nu, dat wens ik geen mens toe hoor, de steun wel, maar dat je eerst alles moet verliezen wat je waard

is op de wereld, voordat je dat kunt aanvaarden, dat wens ik geen mens toe, en zonder dat kan het ook.

Vraag: U sprak zo-even over die magnetische kracht en het daarop aanspreken van de persoon die daarmee behandeld wordt. Nu had ik willen vragen: in welke trillingsgebieden zijn deze trillingen in aantallen genoemd, die hier, deze levenskracht, over kunnen brengen, en in welke grootte van orde liggen deze spanningen, deze magnetische spanningen, gezien in wetenschappelijke termen bv. in één miljoenste volt of één miljoenste ampère?

Antwoord: Ja, nu is het erg jammer waarde vriend, dat u dat niet eerder hebt gevraagd, want ik ben daarnet aan het spieken geweest toen ik dat vertelde, maar ik zal kijken of ik die nog even aan de lijn krijg dan zal ik het u alsnog vertellen, als er tenminste tijd voor blijft, hoor. En anders dan zou ik zeggen: vraag het de volgende keer maar, dan kan misschien de voorzitter er voor zorgen dat het niet op het laatste nippertje gebeurt, dan hebben we in ieder geval de zekerheid dat het ook beantwoord wordt. Maar per slot van rekening, ik heb nu wel geleerd gepraat, maar het was nu niet direct mijn vak, hoor.

Reactie: Het was wel heel goed wat u zei, want ik heb hier bepaalde onderzoeken op dit terrein gedaan en ik ben tot bepaalde conclusies gekomen, en die zijn, laten we zeggen, aardig beantwoord en de resultaten die ik hiermede behaald heb, dus wat u hier gezegd hebt is helemaal niet onjuist geweest en het verbaasde mij dat u daar een terminologie gebruikte, die u tot nog toe niet gebruikt hebt en die volkomen in overeenstemming is met wat de officiële wetenschap daar op dat gebied meent te moeten hanteren.

Antwoord: Ja, nu zal ik u eens wat vertellen. Kijk, ik heb de vraag ondertussen weg, dus kan ik wel even kletsen, misschien dat ik het antwoord binnen krijg. Maar dat gaat zo: u komt met een vraag, en als u dat nu vraagt, dan schakel ik als het ware door. Heb ik nu toevallig direct de juiste verbinding te pakken, dan kan ik dus aftappen uit het reservoir van kennis van een ander, maar als ik dat doe, dan zult u waarschijnlijk één ding merken, ik spreek wat op één dreun, het gaat wat automatisch. Waarom? Omdat ik niet weergeef mijn eigen kennis of denken, maar kennis van een ander, die ik zelf zelfs niet omschrijven of nader bepalen kan, en dan moet ik me dus helemaal verlaten op mijn impulsen. En dan zal ik erbij zeggen: als het niet goed was geweest, dan had ik wel een woordje te praten gehad met die vriend na afloop, want hij is expert op dat gebied, dus op het gebied van levenstrillingen. Ja, ik kan de man zelf weer niet te pakken krijgen, maar er wordt mij hier gezegd dat deze trillingen in frequentie liggen ongeveer iets onder de trillingen van rood, ultra rood licht en dat het gaat om grootheden van, laten we zeggen, ongeveer vijfduizendste, in gevallen van zeer grote activiteit en speciaal in het zenuwstelsel tot ongeveer, nu ja, laten we zeggen in een miljoenste uitgedrukt, nietwaar...

Reactie: Tien miljoenste.

Antwoord: Ja, beter gezegd als je het in tien miljoensten uitdrukt, dan kun je het aardig zeggen, dan zou het gaan zo ongeveer van drie tien miljoensten tot vijf tien miljoensten, wordt hier gezegd, maar dat is niet de baas zelf, dat is ook maar een bediende, dus ik zal het nog eens even laten vragen verder, hoor. En anders - ja, ik kom er toch niet meer aan toe ben ik bang - maar vraag het de volgende keer nog eens even. Ik zal het in ieder geval doorgeven, dat het klaar ligt voor de "vragenrubriek", dan kunnen ze zorgen dat ze het weten, dat is gemakkelijker. Oh ja, één ding nog, er wordt hier gezegd dat de spanningsgrootheden binnen het zenuwstelsel en de spanningsgrootheden in - nu, dat weet ik niet precies hoor - zus en zo eiwitcellen, in verhouding veel groter zijn en veel intenser, maar dat hier sprake is van een sneller afgeven van de lading... Nee, ik schei er mee uit, dat kan ik niet volgen, hoor, een volgende keer beter.

Vraag: U heeft in het begin van het jaar gezegd dat u in de herfst van dit jaar zou aangeven welke boeken door u goed geïnspireerd zouden zijn. Kunt u dat doen?

Antwoord: Nu, ik niet, want ik inspireer geen boeken, ik bedoel ik heb niet de taal daarvoor ter beschikking, hoor. Maar ook dit zullen wij eventjes doorgeven, dan kan dat misschien een volgende keer, want dan moeten ze nu toch wel opschieten, anders zitten ze midden in de winter. Verder nog iets? Of kunnen we "het schone woord" het woord gaan geven? Nu, dan het

schone woord. Ik zal maar zeggen, het is me tot zover een genoegen geweest en ik hoop dat u er niet alleen uiterlijk "ja" op zegt, maar dat u het ook van binnen denkt.
Goedenavond.

HET SCHONE WOORD

Goedenavond vrienden.

Ik mag voor u brengen de rubriek "Het Schone Woord". Op deze avond zou ik er uitdrukkelijk weer eens bij willen vermelden, wanneer wij zeggen "het schone woord", dan bedoelen wij niet hierdoor aan deze rubriek enigerlei literaire pretentie te verbinden. Wij zullen alleen trachten op een zodanige wijze te improviseren, dat woordvorming, plus klankbetekenis, hun eigen waarde krijgen, in de hoop hierdoor voor u een bevestiging te verwerven van datgene wat deze avond u misschien heeft mogen brengen. Ik wens mij ook deze maal, mits u dit goedkeurt, te beperken tot de door ons genoemde poëtische vorm, en zou u willen verzoeken mij hiervoor ten hoogste zeven onderwerpen, zo mogelijk bestaande uit één woord, op te geven.

Reactie: Schrift – Schoonheid – Triomf - Zomerland - Licht – Hartstocht - Vreugde.

Spreker: Waar de triomf van de schoonheid wordt tot hartstocht, zal de schrik beheersen het leven, wegnemen de vreugde en u doen ondergaan in een duisternis die in het Zomerland niet heerst. Voor u aanvaardbaar?

Reactie: Prachtig.

Schoonheid

Schoonheid van vormen, schoonheid van lijn,
Schoonheid, een spel van kleuren,
Schoonheid in tonen, zuiver en rein,
Schoonheid, een wonder gebeuren.
Schoonheid gegeven aan mens en aan bloem,
Schoonheid, zo zonder geest en dom en ledig.
De schoonheid triomfeert
En zij verrukt de zinnen?
Zij leidt u af van geestelijk zijn
En dwingt u te beginnen,
Met pijn en vrees haast,
Lange jacht naar schoonheid.
Schoonheid, ongeacht wat 't kostte.
Schoonheid die tot hartstocht wordt,
Tot wild en zwaar begeren,
Een vloed die ongedamd steeds stroomt
En die men niet kan keren,
Die jaagt u voort
Langs weg en land, die jaagt
Ver in de sferen,
Een stroom die voortdrijft, altijd door.
Wie zo gaat, kan niet keren
Wanneer hij niet beheerst zichzelf.
Schoonheid, het is een gave Gods,
Triomf van het aanvaarden
Der volmaaktheid in vorm,
In kleur en in toon,
Een lied van een juichende aarde,
Een lied van een Al

Zijn Schepper ten woon.
 Maar schoonheid, door hartstocht
 Bevangen, wordt hoon.
 Hoon aan de hartstocht,
 Masker van het kwaad,
 Duisternis die als licht
 Voor een wijle vermomd nog gaat.
 En zo wordt de deugd
 Verjaagd door de kracht,
 Door de schoonheid als hartstocht
 Tot aanzijn gebracht.
 Wie zal dan nog kennen
 Dat land vol van licht,
 Het Zomerland, land van dromen
 Waarin de geest, na een lange reis
 Zo prettig, zo vrij, zo rustig en vredig,
 Kan bekomen van leven, en strijd en leed,
 Hoe kan men het licht zien,
 Wanneer men zichzelf vergeet
 Door de hartstocht gejaagd,
 Hoe kan men vrede vinden
 Wanneer, kwellend in het ik
 Steeds vraagt de hartstocht
 Om schoonheid, om bezit of om macht ,
 Wanneer er geen enkele kracht
 In u leeft
 Die niet hartstochtelijk
 Naar schoonheid streeft?
 De schoonheid, zij werd u gegeven
 Als lichtend toets in 't leven,
 Als kleine steun voor gedachten die gaan
 Ver, ver boven de wereld van aardse waan,
 Als levenskracht en levensvreugd,
 Als herinnering aan eeuwige jeugd
 Die door vormen niet wordt bepaald.
 Maar wie die schoonheid voor zichzelf eist,
 Regeert niet meer en leeft niet meer, betaalt,
 Betaalt met bittere pijn en leed en duisternis
 De prijs van 't onbeheerste zijn
 Welks naam de hartstocht is.
 Gij wilt de vreugde kennen,
 De vrede en het licht?
 Zie dan de schoonheid, aanvaard haar,
 Laat haar zijn tot een kracht en een vreugde,
 Maar houd uw streven op God gericht.
 Dan zult ge zien, dat, hoe meer men zoekt God
 Hoe groter de schoonheid die u het lot
 Uitspreidt, als wonderlijk vertoon
 Van de werkelijkheid, van de kracht des Heren,
 Ook zelfs bij u in 's mensen woon.
 Aanvaard die gave, de God die leeft
 Is de kracht die u de schoonheid geeft.
 Maar, wil haar niet begeren
 Als eigendom, en laat haar zijn
 Een deel van 't licht des Heren.

Ik dank u voor uw aandacht en ik wens u een goedenavond en gezegende huisgang.